

Antònia Tubau

Figueres, 14 de gener del 2018

UN MONUMENT A LES VIDES TRISTES

He llegit els contes d'*Els nens de llet* de Damià Bardera i són com un cop de puny necessari. Encara no tinc clar si el vol donar a la taula o a la cara del lector, però aconsegueix despertar quelcom molt amagat (en el fetge, dirien alguns).

Quan vaig començar a llegir-los, vaig pensar que aquest noi necessitava teràpia de forma urgent. Què era allò de tants orfes i esgarrats, vídues i pobres desgraciats? Però la veritat és que no podia parar de llegir. Els seus escrits, curts i intensos, molt ben redactats, amb un català innocent però autèntic, es succeïen sense aturador i no paraven de sorprendre'm. Originals, frescos, corpreneadors.

-Ep, atura't! -em vaig dir en una de les versions de la caputxeta- Això s'ha d'assaborir, perquè ho voldràs recordar. I, com si es tractés de poemes, vaig anar dosificant els contes i, d'aquesta manera, els vaig anar gaudint molt més encara. I, també com passa amb els poemes, uns connectaven més amb el meu jo, uns altres em deixaven amb la boca oberta i els ulls esbatanats... i altres no tant. Però no passa res, aquesta és una de les gràcies de la ficció. En finalitzar-ne alguns, em quedava una estona pensant. Pensant, per exemple, que les històries reals no són protagonitzades per herois o que qui comet heroïcitats moltes vegades és un ésser qualsevol, insignificant com som la majoria. Que darrere els contes populars hi ha molta psicologia o que a vegades la ficció supera la realitat. Tot es podria discutir. Però el que sí que he pogut concloure és que, per mi, *Els nens de llet* és un monument a les vides tristes i això a mi m'alegra perquè considero que també s'ho mereixen.